

Slavnost Nanebevstoupení Páně B

*Ale až na vás sestoupí Duch svatý,
dostanete moc a budete mými svědky
až na konec země. (Sk 1,8)*

První čtení

Skutky apoštolů 1, 1-11

Ve své dřívější knize jsem pojednal, milý Theofile, o všem, co Ježíš konal a čemu učil až do dne, kdy byl vzat (do nebe). Předtím dal svým vyvoleným apoštolům příkaz skrze Ducha svatého. Po svém utrpení jim poskytl mnoho důkazů, že žije: po čtyřicet dní se jim zjevoval a mluvil o Božím království. Když s nimi jedl, přikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení: "Vždyť jste přece o tom ode mě slyšeli: Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým za několik málo dní." Tu se ho ptali ti, kteří s ním byli: "Obnovíš teď, Pane, v Izraeli království?" On jim však řekl: "To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti, jak je Otec z vlastní moci ustanovil. Ale až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země." Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí. Hleděli upřeně k nebi za ním, jak odchází, a najednou vedle nich stáli dva muži v bělostných šatech a řekli: "Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe."

Druhé čtení

Efesanům 1, 17-23

(Bratři a sestry!) Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, ať vám udělí dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, (takže budete moci mít) o něm správné poznání. On ať osvítí vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy (skrývá) křesťanům jeho dědictví a (jak se ukazuje) na nás, na věřících, jeho nesmírně velká moc působením jeho všemohoucnosti. Ta se už projevila, když Krista vzkřísil z mrtvých a posadil ho po své pravici v nebi: vysoko nad všechna knížata, mocnosti, síly, panstva – a jak jen se ještě jmenují všechny hodnosti a to nejen v tomto věku, ale i v budoucím. Ano, 'všechno podřídil pod jeho nohy'. A jeho dal jako svrchovanou hlavu církvi: ona je jeho tělem, plností toho, který naprosto všechno ovládá.

(Když se Ježíš naposled zjevil jedenácti apoštolům,) řekl jim: "Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady (do ruky), a když vypijí něco smrtelně jedovatého, neuškodí jim to; na nemocné budou vkládat ruce, a uzdraví se." Tak k nim Pán Ježíš mluvil. Potom byl vzat do nebe a zasedl po Boží pravici. Učedníci pak vyšli a všude kázali. Pán působil s nimi a potvrzoval jejich slova znameními, která je provázela.

K zamyšlení

Po dobu 50 dní slaví církev velikonoce, abychom tak byli schopni uchopit náš vlastní život. Doba velikonoce vrcholí dvěma svátky, svátkem Nanebevstoupení Páně a svátkem letnic – vzkříšený Kristus mizí před zraky svých učedníků, aby s nimi ihned navázal nový způsob spojení – spojení, které je tak silné a pevné, že naplňuje vše novým a nepoznatelným způsobem Boží přítomnosti. Nanebevstoupení Páně je Ježíšova výzva učedníkům, který jim zanechal důvěrný způsob své přítomnosti tím, že ho učedníci ztratili z dohledu, přesto dostali odvahu spojit se s ním ještě jim neznámým způsobem. Jeho neviditelná přítomnost dosáhla takové hloubky, kterou by mu jeho pozemské tělo nikdy neumožnilo.

Ale Nanebevstoupení je především dnem smutku – dnem, ve kterém jsme museli nechat Ježíše odejít a zůstat sami. Je to ten smutek, který odráží rozloučení, zkušenost opuštění v našich životech. Ale pouze rozloučením se můžeme vydat novými cestami, nová skutečnost si může vytvořit svůj prostor, zažíváme dozrávání, růst, posílení. Bez odchodu zůstaneme nezralí a závislí. Rozhodnout se pro rozloučení – když budeme mít odvahu prožít ho skutečně s veškerou bolestí – znamená vyžít a stát se dospělým. A Ježíš nám nejen nabízí tyto kroky dospělosti, on nám je svěřuje: "Budete o mě vydávat svědectví ... až na samé hranice světa", ujišťuje nás.

A jestli jsme schopni správně prožít rozloučení, když jsme schopni vzdát se očekávání naplnění našich tužeb vnějšími věcmi, okolnostmi nebo lidmi ... když jsme schopni dosáhnout skrze zkušenost naší vnitřní prázdnoty a nedostatku mír a odevzdanost, pak jsme prožili Nanebevstoupení Páně a letnice. Pak jsme otevření a svobodní, aby do nás vstoupil Boží duch a naplnil nás Božími dary.

Obtížná cesta pro nás lidi, kteří se tak snadno něčeho nevzdáváme, kteří máme vždy velký strach, že nám bude vzato to, v co věříme, že je nezbytné pro naše životy. Nanebevstoupení Páně nás zve, abychom se otevřeli – v dvojím slova smyslu: otevřeli se pro novou, neznámou cestu a současně abychom otevřeli náš vnitřní prostor, aby mohl být naplněn silou z nebes. Tím tato slavnost vlastně vyjadřuje smysl a cíl našeho života. Nanebevstoupení Páně chce nasměrovat náš pohled na cíl našeho života. Kdo je zde schopen svým způsobem žít z nebe, pro toho se mnohé věci stávají relativní. Úspěch, vlastnictví, zdraví nestojí na prvním místě. Životní cesta se pak stane klidnější, s menším strachem a větším vnitřním odstupem. Nanebevstoupení Páně nám pomáhá na tuto cestu opravdového naplnění lidství.

Nedotýkáme se již historického Ježíše, nýbrž vyvýšeného Krista. Pokud vedle nás žije člověk, jsme závislí na tom, co vidíme. Kristus ale musel odejít, abychom nezůstali závislí na historické postavě. Nyní se může v každém nebo v každé z nás stát postavou, nyní je neustále přítomen v našich srdcích. Jeho činy, jeho slova, jeho znamení nezůstanou omezeny pouze na malý okruh lidí v ohraničeném místě a čase. Tady a dnes se v nás projevuje přítomnost Kristova. Tady a dnes jsme zváni, abychom tuto šťastnou zkušenost uskutečnili a obdarovali jí i ostatní: "Jděte do celého světa a hlásejte evangelium celému stvoření!"

Slavnost Nanebevstoupení Páně B

*Ale až na vás sestoupí Duch svatý,
dostanete moc a budete mými svědky
až na konec země. (Sk 1,8)*

První čtení

Skutky apoštolů 1, 1-11

Ve své dřívější knize jsem pojednal, milý Theofile, o všem, co Ježíš konal a čemu učil až do dne, kdy byl vzat (do nebe). Předtím dal svým vyvoleným apoštolům příkaz skrze Ducha svatého. Po svém utrpení jim poskytl mnoho důkazů, že žije: po čtyřicet dní se jim zjevoval a mluvil o Božím království. Když s nimi jedl, přikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení: "Vždyť jste přece o tom ode mě slyšeli: Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým za několik málo dní." Tu se ho ptali ti, kteří s ním byli: "Obnovíš teď, Pane, v Izraeli království?" On jim však řekl: "To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti, jak je Otec z vlastní moci ustanovil. Ale až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země." Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí. Hleděli upřeně k nebi za ním, jak odchází, a najednou vedle nich stáli dva muži v bělostných šatech a řekli: "Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe."

Druhé čtení

Efesanům 4, 1-7. 11-13

(Bratři a sestry!) Povzbuzuji vás já, vězněný pro Pána: Žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali: buďte přitom všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snášejte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení, spojení poutem pokoje. Jen jedno je (ono tajemné) tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všechny a je ve všech. Ale každému z nás byly uděleny duchovní dary v takové míře, v jaké je chtěl Kristus dát.

Tak určil jedny za apoštoly, jiné za kazatele mluvící pod vlivem vnuknutí, jiné za misionáře, jiné pak za pastýře a učitele, aby připravili křesťany k úkolům, které mají plnit, aby Kristovo tělo dělalo pokroky, dokud nedojdeme všichni k jednotě ve víře a v poznání Božího Syna, k mužné zralosti, k onomu věku, (kdy se na nás uskuteční) Kristova plnost.

(Když se Ježíš naposled zjevil jedenácti apoštolům,) řekl jim: "Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady (do ruky), a když vypijí něco smrtelně jedovatého, neuškodí jim to; na nemocné budou vkládat ruce, a uzdraví se." Tak k nim Pán Ježíš mluvil. Potom byl vzat do nebe a zasedl po Boží pravici. Učedníci pak vyšli a všude kázali. Pán působil s nimi a potvrzoval jejich slova znameními, která je provázela.

K zamyšlení

Po dobu 50 dní slaví církev velikonoce, abychom tak byli schopni uchopit náš vlastní život. Doba velikonoce vrcholí dvěma svátky, svátkem Nanebevstoupení Páně a svátkem letnic – vzkříšený Kristus mizí před zraky svých učedníků, aby s nimi ihned navázal nový způsob spojení – spojení, které je tak silné a pevné, že naplňuje vše novým a nepoznatelným způsobem Boží přítomnosti. Nanebevstoupení Páně je Ježíšova výzva učedníkům, který jim zanechal důvěrný způsob své přítomnosti tím, že ho učedníci ztratili z dohledu, přesto dostali odvahu spojit se s ním ještě jim neznámým způsobem. Jeho neviditelná přítomnost dosáhla takové hloubky, kterou by mu jeho pozemské tělo nikdy neumožnilo.

Ale Nanebevstoupení je především dnem smutku – dnem, ve kterém jsme museli nechat Ježíše odejít a zůstat sami. Je to ten smutek, který odráží rozloučení, zkušenost opuštění v našich životech. Ale pouze rozloučením se můžeme vydat novými cestami, nová skutečnost si může vytvořit svůj prostor, zažíváme dozrávání, růst, posílení. Bez odchodu zůstaneme nezralí a závislí. Rozhodnout se pro rozloučení – když budeme mít odvahu prožít ho skutečně s veškerou bolestí – znamená vyžít a stát se dospělým. A Ježíš nám nejen nabízí tyto kroky dospělosti, on nám je svěřuje: "Budete o mě vydávat svědectví ... až na samé hranice světa", ujišťuje nás.

A jestli jsme schopni správně prožít rozloučení, když jsme schopni vzdát se očekávání naplnění našich tužeb vnějšími věcmi, okolnostmi nebo lidmi ... když jsme schopni dosáhnout skrze zkušenost naší vnitřní prázdnoty a nedostatku mír a odevzdanost, pak jsme prožili Nanebevstoupení Páně a letnice. Pak jsme otevření a svobodní, aby do nás vstoupil Boží duch a naplnil nás Božími dary.

Obtížná cesta pro nás lidi, kteří se tak snadno něčeho nevzdáváme, kteří máme vždy velký strach, že nám bude vzato to, v co věříme, že je nezbytné pro naše životy. Nanebevstoupení Páně nás zve, abychom se otevřeli – v dvojím slova smyslu: otevřeli se pro novou, neznámou cestu a současně abychom otevřeli náš vnitřní prostor, aby mohl být naplněn silou z nebes. Tím tato slavnost vlastně vyjadřuje smysl a cíl našeho života. Nanebevstoupení Páně chce nasměrovat náš pohled na cíl našeho života. Kdo je zde schopen svým způsobem žít z nebe, pro toho se mnohé věci stávají relativní. Úspěch, vlastnictví, zdraví nestojí na prvním místě. Životní cesta se pak stane klidnější, s menším strachem a větším vnitřním odstupem. Nanebevstoupení Páně nám pomáhá na tuto cestu opravdového naplnění lidství.

Nedotýkáme se již historického Ježíše, nýbrž vyvýšeného Krista. Pokud vedle nás žije člověk, jsme závislí na tom, co vidíme. Kristus ale musel odejít, abychom nezůstali závislí na historické postavě. Nyní se může v každém nebo v každé z nás stát postavou, nyní je neustále přítomen v našich srdcích. Jeho činy, jeho slova, jeho znamení nezůstanou omezeny pouze na malý okruh lidí v ohraničeném místě a čase. Tady a dnes se v nás projevuje přítomnost Kristova. Tady a dnes jsme zváni, abychom tuto šťastnou zkušenost uskutečnili a obdarovali jí i ostatní: "Jděte do celého světa a hlásejte evangelium celému stvoření!"

Slavnost Nanebevstoupení Páně B

*Ale až na vás sestoupí Duch svatý,
dostanete moc a budete mými svědky
až na konec země. (Sk 1,8)*

První čtení

Skutky apoštolů 1, 1-11

Ve své dřívější knize jsem pojednal, milý Theofile, o všem, co Ježíš konal a čemu učil až do dne, kdy byl vzat (do nebe). Předtím dal svým vyvoleným apoštolům příkaz skrze Ducha svatého. Po svém utrpení jim poskytl mnoho důkazů, že žije: po čtyřicet dní se jim zjevoval a mluvil o Božím království. Když s nimi jedl, přikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení: "Vždyť jste přece o tom ode mě slyšeli: Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým za několik málo dní." Tu se ho ptali ti, kteří s ním byli: "Obnovíš teď, Pane, v Izraeli království?" On jim však řekl: "To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti, jak je Otec z vlastní moci ustanovil. Ale až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země." Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí. Hleděli upřeně k nebi za ním, jak odchází, a najednou vedle nich stáli dva muži v bělostných šatech a řekli: "Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe."

Druhé čtení

Efesanům 4, 1-13

(Bratři a sestry!) Povzbuzuji vás já, vězněný pro Pána: Žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali: buďte přítom všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snášejte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení, spojení poutem pokoje. Jen jedno je (ono tajemné) tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všecky a je ve všech. Ale každému z nás byly uděleny duchovní dary v takové míře, v jaké je chtěl Kristus dát. Proto se praví: 'Vystoupil vzhůru, odvedl zajatce a dal lidem dary.' Když však 'vystoupil', znamená to, že musel předtím sestoupit dolů, na zem. Stejná osoba je ten, kdo sestoupil, i ten, kdo vystoupil až úplně nad nebesa, aby všecko naplnil. Tak určil jedny za apoštoly, jiné za kazatele mluvící pod vlivem vnuknutí, jiné za misionáře, jiné pak za pastýře a učitele, aby připravili křesťany k úkolům, které mají plnit, aby Kristovo tělo dělalo pokroky, dokud nedojdeme všichni k jednotě ve víře a v poznání Božího Syna, k mužné zralosti, k onomu věku, (kdy se na nás uskuteční) Kristova plnost.

(Když se Ježíš naposled zjevil jedenácti apoštolům,) řekl jim: "Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady (do ruky), a když vypijí něco smrtelně jedovatého, neuškodí jim to; na nemocné budou vkládat ruce, a uzdraví se." Tak k nim Pán Ježíš mluvil. Potom byl vzat do nebe a zasedl po Boží pravici. Učedníci pak vyšli a všude kázali. Pán působil s nimi a potvrzoval jejich slova znameními, která je provázela.

K zamyšlení

Po dobu 50 dní slaví církev velikonoce, abychom tak byli schopni uchopit náš vlastní život. Doba velikonoce vrcholí dvěma svátky, svátkem Nanebevstoupení Páně a svátkem letnic – vzkříšený Kristus mizí před zraky svých učedníků, aby s nimi ihned navázal nový způsob spojení – spojení, které je tak silné a pevné, že naplňuje vše novým a nepoznatelným způsobem Boží přítomnosti. Nanebevstoupení Páně je Ježíšova výzva učedníkům, který jim zanechal důvěrný způsob své přítomnosti tím, že ho učedníci ztratili z dohledu, přesto dostali odvahu spojit se s ním ještě jim neznámým způsobem. Jeho neviditelná přítomnost dosáhla takové hloubky, kterou by mu jeho pozemské tělo nikdy neumožnilo.

Ale Nanebevstoupení je především dnem smutku – dnem, ve kterém jsme museli nechat Ježíše odejít a zůstat sami. Je to ten smutek, který odráží rozloučení, zkušenost opuštění v našich životech. Ale pouze rozloučením se můžeme vydat novými cestami, nová skutečnost si může vytvořit svůj prostor, zažíváme dozrávání, růst, posílení. Bez odchodu zůstaneme nezralí a závislí. Rozhodnout se pro rozloučení – když budeme mít odvahu prožít ho skutečně s veškerou bolestí – znamená vyžít a stát se dospělým. A Ježíš nám nejen nabízí tyto kroky dospělosti, on nám je svěřuje: "Budete o mě vydávat svědectví ... až na samé hranice světa", ujišťuje nás.

A jestli jsme schopni správně prožít rozloučení, když jsme schopni vzdát se očekávání naplnění našich tužeb vnějšími věcmi, okolnostmi nebo lidmi ... když jsme schopni dosáhnout skrze zkušenost naší vnitřní prázdnoty a nedostatku mír a odevzdanost, pak jsme prožili Nanebevstoupení Páně a letnice. Pak jsme otevření a svobodní, aby do nás vstoupil Boží duch a naplnil nás Božími dary.

Obtížná cesta pro nás lidi, kteří se tak snadno něčeho nevzdáváme, kteří máme vždy velký strach, že nám bude vzato to, v co věříme, že je nezbytné pro naše životy. Nanebevstoupení Páně nás zve, abychom se otevřeli – v dvojím slova smyslu: otevřeli se pro novou, neznámou cestu a současně abychom otevřeli náš vnitřní prostor, aby mohl být naplněn silou z nebes. Tím tato slavnost vlastně vyjadřuje smysl a cíl našeho života. Nanebevstoupení Páně chce nasměrovat náš pohled na cíl našeho života. Kdo je zde schopen svým způsobem žít z nebe, pro toho se mnohé věci stávají relativní. Úspěch, vlastnictví, zdraví nestojí na prvním místě. Životní cesta se pak stane klidnější, s menším strachem a větším vnitřním odstupem. Nanebevstoupení Páně nám pomáhá na tuto cestu opravdového naplnění lidství.

Nedotýkáme se již historického Ježíše, nýbrž vyvýšeného Krista. Pokud vedle nás žije člověk, jsme závislí na tom, co vidíme. Kristus ale musel odejít, abychom nezůstali závislí na historické postavě. Nyní se může v každém nebo v každé z nás stát postavou, nyní je neustále přítomen v našich srdcích. Jeho činy, jeho slova, jeho znamení nezůstanou omezeny pouze na malý okruh lidí v ohraničeném místě a čase. Tady a dnes se v nás projevuje přítomnost Kristova. Tady a dnes jsme zváni, abychom tuto šťastnou zkušenost uskutečnili a obdarovali jí i ostatní: "Jděte do celého světa a hlásejte evangelium celému stvoření!"